

augustus 2020

Met deze maandelijkse nieuwsbrief willen we stilstaan bij het Woord van Leven van de maand en ervaringen delen. We kijken naar het Woord van Leven met de ogen van de Kerk en de parochies. En we vertellen wat er allemaal rondom ons gebeurt in de parochies. Op die manier willen we elkaar bemoedigen.

“Wat zal ons scheiden van de liefde van Christus?” (Romeinen 8, 35)

Hoe kan ik dit Woord begrijpen en nog beter, hoe kan ik dit elke dag opnieuw leven in mijn parochie? Vooreerst moet ik zelf proberen te geloven in de persoonlijke liefde van God voor mij en voor elke mens, wie dan ook. Belangrijk lijkt me dan de ander te benaderen vanuit deze visie.

We leven nu toch bijzondere tijden, Corona heeft ons leven door elkaar geschud. We leven in tijden van beproeving en ja, we twijfelen wel eens, je merkt het bij de mensen. Van bij het begin van de lock-down nam ik me voor om niet negatief te doen en ik moet er mij voor hoeden niet beïnvloed te worden in die zin door anderen. Elke dag probeer ik een paar mensen te bellen, te mailen, een berichtje te sturen, om te luisteren, om moed in te spreken, in de eerste plaats omdat ik van hen wil houden. Dat wordt geapprecieerd. Van oudere mensen hoor ik wel eens: dit is een straf van God! Ik probeer het om te draaien: is dit niet veeleer Liefde van God? We moeten onszelf toch eens een paar vragen stellen: waren we zo goed bezig? Altijd meer, altijd beter, altijd vlugger... En welke plaats heeft God nog? Als Hij van mij houdt wil ik van Hem houden. En als we Paulus lezen is de Liefde van God onverbreeklijk, Hij is ons altijd nabij, dus ook nu. En ja, dat stemt tot nadenken.

Naar aanleiding van een hoogdag (in lock-down) belde ik met de deken om hem een zalige hoogdag te wensen. Er was reeds een voorzichtige opstart naar Eucharistievieringen in de kerk en hij zei mij gewoon dat ik nog niet te vlug naar de kerk moest komen. Dit kwam bij mij verkeerd aan, we hadden al zo lange tijd geen vieringen en ik wil juist houden van de Kerk. Er moest enige tijd over gaan en binnen in mij voelde ik dat ik een stap moest zetten, een oordeel is immers zo vlug gemaakt. Nadien vernam ik dat het een houding was van voorzichtigheid, de meeste kerkgangers zijn immers oudere mensen en ja, ook ik ben risicopatiënt.

Over het algemeen hebben we altijd een verwachtende houding tegenover de priester. Nu ik niet meer werkzaam ben in de verschillende werkgroepen zoals catechese enz. voel ik mij een vrij mens. Geen vergaderingen meer, ik hoef niet meer te wachten op een antwoord op één of andere vraag of concrete situatie. Wat kan mijn houding nu zijn? Aanwezig zijn, attent zijn, luisteren... kortom beminnen.

De maand juli is normaal gezien de maand van de priesterwijdingen. Onlangs was er bij ons een priester met pensioen gegaan, alleen, zonder afscheidsviering en receptie en dankwoordje enz. (gezien Corona). Uit het jaarboek van het bisdom vernam ik de verjaardag van zijn wijding. Ik belde hem op, ik wou hem immers danken voor al die jaren gegeven zijn en ik wenste hem ook proficiat met de verjaardag van zijn priester-zijn. Het raakte hem zeer dat ik daaraan dacht, het maakte hem heel blij.

Op een parochie-tweedaagse waren we in Lisieux. Er was een heel mooie en sterke gidsbeurt in het heiligdom. Ik heb onthouden dat de H. Theresia patrones is van de priesters. Nadien tijdens de wandeling was ik bij de pastoor en ik vertelde hem dat ik in alle eerlijkheid kon zeggen dat ik elke dag bid voor onze priesters, in het bijzonder voor diegenen met wie ik ooit samenwerkte of met wie ik fijne contacten heb of van wie ik weet dat ze ziek zijn. Terug thuis ervaar ik door hele kleine dingen dat het hem goed deed dit te horen.

Is het niet zo dat je alleen Liefde van God kunt ervaren doorheen concrete liefde van mensen?
HEB JE ZELF OOK EEN ERVARING OM TE DELEN? ANN.STEVELINCK@TELENET.BE

Maria